

da so se zmotili in so obdelali čisto na-pačnega. Oba poškodovana se zdravita v ptujski bolnici.

Surov napad. Jevševarja Martina, 37-letnega hlapca iz Petrovč, sta v četrtek zvečer napadla dva zločinca. Udarila sta ga tako močno, da sta mu zlomila dva prsta na levi roki, desno ključnico, poleg tega pa še pretrgala desno uho. Jevševarja so prepeljali v celjsko bolnišnico.

Samomor v duševni zmedenosti. 35letna vdova Jožefa Kosi iz Kasaz pri Petrovčah se je zabavala v družbi s petjem v gostilniški sobi celjskega hotela. Sredi med veselimi petjem si je pognala kroglo iz samokresa skozi srce in obležala mrtva. Nerešni in živčno bolni mladi vdovi se je ustrelil pred leti mož in pred dvema mesecema ji je umrl edini otrok.

Po daljšem času izsledena ukradena harmonika. Lanj oktobra je bila v Celju na Kralja Petra trgu ukradena v krčmi mehaniku Antonu Suliču 2000 Din vredna harmonika. Harmoniko je hotel te dni v Bukovem žlaku zamenjati nekemu delavcu za novo kolo 16 letni Hugon F. iz Spodnje Hudinje. Fanta so prijeli in izročili sodišču.

Štiriletni otrok podlegel zastrupljenju z alkoholom. V Čebinah pri Sv. Planini je kuhal žganje 17 letni slaboumnež. Kuhanje je prišla pogledat štiriletna hčerkica posestnika Barliča v družbi z drugim otrokom. Žganjekuhar je natočil vsakemu otroku po en kozarec toplega žganja, katerega sta izpila. Deklico so v nezavestnem stanju oddali v trboveljsko bolnišnico, kjer je umrla na zastrupljenju z alkoholom.

Sodni uradnik pod ključem. Po odloku okrožnega sodišča v Novem mestu je bil odveden v zapore loškega sodišča Ciril Hartman, sodni uradnik v Žužemberku. Aretirani je obdolžen, da je poneveril ter porabil zase 23.000 Din skrbstvenega denarja in ima na vesti še tudi druge nepravilnosti.

Izsleden in vrnjen ukraden konj. Na Gorenjskem v občini Trata je bil na Sveč-

Delaj in štedi, da ne vpraša starost, kakšna ti je bila mladost!

Ko dobi 21 letni mladenič ali mladenka službo in prične štediti tako, da vloži vsak mesec v

MESTNO HRANILNICO V MARIBORU
Din 100.— in nadaljuje s štednjo do svojega 60. leta, dobi po preteku te dobe iz hranilnice znesek **Din 140.622.11.**

Varčujte in nalagajte svoje prihranke v domači mestni zavod: v **MESTNO HRANILNICO V MARIBORU.** Sprejemno vloge od Din 10.— naprej. 258

nico ukraden 3500 Din vreden konj Jakobu Demšarju, posestniku v Hotovljah. Orožniki iz Poljan so po preteku štirih dni prijeli tata v osebi posestnika Pavla Šubica iz Podobovega, ki je tatvino priznal. Šubica je prodal konja za 1500 Din v Ljubljani posestniku Vrhovcu na Poljanski cesti, kateremu je bil konj odvzet. Vrhovec je dobil od tata še 1100 Din, 400 Din pa je bil že zapravljen. Šubica so predali orožniki sodišču.

Prijet ponarejevalec 50dinarskih kovanec. V Zagorju ob Savi so prijeli 21letnega Ivana Reberšeka iz Dolenje vasi, ker je ponarejal 50dinarske kovance.

Izpred sodišča.

Nenaden preokren v izpovedi pred sodniki. V Mariboru je obravnavalo sodišče 26. februarja tale slučaj: 30 letna služkinja Katarina Leban iz Tolmina je porodila lanj 3. julija v mariborski porodnišnici nezakonskega otroka ženskega spola. Sedmi dan po porodu je zapustila porodnišnico in je tavalja v obupu po mestu. Po prvotni izpovedi se je pognala pri dravski brvi v Mariboru z otročičkom vred v Dravo. Sa-

ma se je rešila iz reke, otroka so odnesli valovi. Pri obravnavi 26. februarja pa je obtožena Leban to prvotno izpoved povsem spremenila in trdi, da ni ona vrgla otroka v vodo, ampak gotova Vera Vlahovič iz Čakovca, ki je bila z njo vred odpuščena iz porodnišnice. Radi te nenavadne izpovedi je bila razprava preložena in izdano zaporno povelje za Vero Vlahovič.

Slovenska Krajina.

Beltinci. Hudo nas je zadel žalostna vest, da je preminul v ljubljanskem Leonišču salezijanski duhovnik in naš rojak g. St. Temlin. Rodil se je v Beltincih leta 1901. Gimnazijo je dokončal po raznih salezijanskih zavodih. Bogoslovje je doštudil na Italijanskem v Turinu, kjer je prejel mašniško posvečenje leta 1929. Kot salezijanski duhovnik je deloval v Rakovniku, v Veržeju, v Zagrebu in nazadnje na Kodeljevem. Rajni je slovel kot govornik in prosvetni delavec. Ohranimo mu hvaležen in časten spomin!

Črenšovci. Smo že v listu poročali o kino-predstavi, ki se je vršila pred kratkim pri nas. Smo obsodili slike, ki so bile razstavljene pred cerkvijo, ki so bile nasilnim potom odstranjene. Čudimo se pa, da so našle te slike zagovornike in to tiste, ki vsako malenkost obsojajo kot nemoralno. Ena slika pri cerkvi nam je kazala žensko na pol nago in moškega, ki jo je držal čez golo nogo itd. Ljudje so se zgražali.

Turnišče. V sredo 24. februarja smo pri nas pokopali mater našega g. dekana Jeriča. Rajna je bolehalo že dalje časa, kljub skrbni negi je podlegla dolgi bolezni, ki jo je prenašala z veliko potrpežljivostjo. Dočakala je visoko starost in vsi otroci so že preskrbljeni, ki jih je nad vse dobro vzgojila, dva sina ima duhovnika. Rajna je bila mati in žena, kot jih najdemo danes zelo malo. Vedno tiha, pohlevna, delavna in pobožna. Bila je mati ne samo svojih dečel, ampak materinsko ljubezen je kazala tudi do vseh klanov, ki so službovali pri sinu-dekanu. Pogreba se je udeležilo 17 duhovnikov, obrede je vodil g. dekan Krantz. Bilo je pri pogrebu veliko ljudstva in tudi svetne inteligence. Naj sveti rajni blagi materi večna luč, preostalim pa naše iskreno sožalje!

Prvo leto železniškega prometa

v Franciji je bil izdan v letu 1853 zakon, da na Francoskem ne sme nobeden vlak voziti bolj hitro kakor 120 km na uro. Tedaj so vozile lokomotive največ 50 km. Hitrostno mejo so tedaj postavili radi tega tako visoko, ker ni nikdo verjel, da bo sploh kedaj dosežena. In res je trpelo v Franciji do l. 1930, predno so začeli tamkaj brzovlaki voziti 120 km. Najvišja brzina parnih in električnih lokomotiv je v raznih državah različna. Na Francoskem je za paro danes največ 164 km, za električno lokomotivo pa 153 km. svetovni rekord za električne lokomotive ima začasno Nemčija. Na posebni razdalji med Berlinom in Zossen so

Grofov jagar.

Povest iz domačih hribov.

Čez nekaj časa se je jagar podal navzdol k Zlebu, kjer je imel shranjene otrobe s soljo, in gamsi so skakljali za njim. Ta dan je obiskal vse staje in natrosil živalim soli, gamsi pa so se povsod veselo prerivali okoli njega. Na večer je zlezal še na ono stran čez snežišče in v hipu je bilo kakih petdeset gamsov okoli njega. Razdal jim je še zadnjo sol in se pogovarjal in šalil z njimi kakor z ljudmi.

»Gamsi so zvesti in hvaležni,« je govoril napol živalim, napol sam zase; »ljudje pa so hudobni. Zdaj ostanem za vedno pri gamsih, k ljudem ne pojdem nikoli več. Mojih gamsov in mojega Ojstrca mi nihče ne more vzeti; drugega mi pa treba ni.«

Bil je lep, topel večer. V vrhovih je pihal jug. Mogočno in počasi je zahajalo sonce za Ojstrce, iz dolin pa so lezle temne sence. Posamič in v malih gručah so se za črnimi pečinami usedali gamsi. Spodaj je bila že noč, Ojstrce pa je še žarel v večerni zarji.

Z lačnimi očmi je strmел jagar v razžarjeni vrh; ko pa je sij ugasnil, si je položil vrečo, v kateri so bili otrobi in sol, pod glavo in se je stegnil po dolgem tako, da mu je bil Ojstrce pred očmi.

8

Vse naokoli je bilo tiho, čuti je bilo le klokanje gamsov in šumenje vod. Za jagra je bila to najlepša pesem, ki ga je zazibala v dremoten sen; po treh nemirnih nočeh je prvič zopet zaspal. Toda miru tudi v spanju ni našel. Hude sanje so ga obhajale in mu stiskale srce. Zopet je bil tam nad Šmarskimi pečmi in pred njim ob mecesnu je visela nad brezdomno Veronika. Iznenada se je mecesen zamajal, korenike so popustile, dekle je zakričalo: Ježeš Marija! — Skočil je k nji, da bi jo prijel, da bi jo rešil. Držal jo je že, tedaj mu je zdrknila iz rok in treščila v globočino in mecesen zanjo in nanjo...

Znojen od groze je planil pokonci, široko zastrmel in videl — da, tik pred seboj jo je videl: Veroniko...

Ne, njen duh je bil, bel ko sneg, ogromen, strašno velik; ob glavi ji je bil mesec in ji je svetil na blede, mrliško lice...

Kaj hočeš, Veronika? Saj ti nisem nič storil!... Vstal je in se tresel, zavedel se je in spoznal, da ni duh, ampak Ojstrce, ki mu izza vrha vzhaja mesec. Tedaj je stisnil zobe, da so zaškripali.

Dva gamsa sta blizu njega vstala in stopila tesno k njemu.

»Kaj vidva ne počivata? Saj vidva sta brez greha; vidva lahko mirno spita. Jaz pa sem morilec...«

Zeblo ga je, da je trepetal. Počasi je lezel proti

Sobota, Prosvetno društvo si je nabavilo nove lepe kulise. Le škoda, da sta dvorana in oder tako majhna. To društvo naj bi bilo vsem podeželskim društvom vzgled tako pri izbiri iger, knjižice, prosvetnega in verskega življenja. Društvo naj bi nudilo podeželskim članem tudi predavatelje, ki jih ima na razpolago. Društvo je zelo delavno, predseduje mu domači gospod župnik.

Sobota. Prejšnji teden je nesreča gospodovala v naši fari. V Bakovcih se je ponesrečil že drugi otrok in sicer dveletni Lukačev je pri hiši v malem potoku utonil. V Soboti je nastal požar v bivših grofovskih hlevih, požar so s težavo omejevali požrtvovalni gasilci. V gozdu pri Soboti se je zgodilo en dan več nesreč. Ljudje so bili tako nespametni, da so velika drevesa vsi istočasno podirali. Mladega moža Gomboši Franca iz Sobote je do smrti ubilo, drugega je oplazilo, da je še vedno v nezavesti, ko to poročamo, in več drugih je tudi bilo poškodovanih. Rajnim nesrečnem naj bo Bog milostljiv sodnik, naj počiva v miru!

Sv. Sebeščan. Na pustni terek ob priliki »borovega gostilvanja« je prišlo v gostilni v Moščancih do malega prepira, katerega je baje povzročil cestar Bohar. Odnesele je nekaj poštenih udarcev. Nekateri so ga strašili, da ga bodo prijavitli in da bo izgubil službo. Ker je bil bojazljive narave, je nasedel tem koristolovcem in jim je obljubil že 1500 Din, če ga ne bodo javili, oni so pa zahtevali 2000 Din, tako je vsaj napisal Bohar v pismu. Vse to mu je šlo tako k srcu, da je prejšnji teden napravil samomor in sicer se je obesil. Zadeva je prijavljena oblasti, pokojni je bil eden izmed najboljših cestarjev. Bil je luteranske vere in pogrebne obrede je opravil župnik iz Puconec.

Dobrovolnik. Tu je bila v pondeljek dekanijska konferenca. — Naš g. župnik je imel ponočne goste, kateri pa niso bili prijavljeni. Ropar je prišel skozi okno v pisarno. Tam je mirno pobiral stvari, ki so se mu dopadle, med drugimi tudi zlato žepno uro. Pogledal je tudi v obednico in je mislil izprazniti omare. G. župnik je šele sedaj slišal ropot, je hitro vstal, vzel puško, vstopil v obednico in zaklical »Stoj!« Pa ropar je bil že skozi vrata in je zbežal in odnesel nekaj stvari. Roparji mislijo menda, da je po žup-

niših največ zakladov, pa navadno odidejo z dolgimi nosovi, ker so blagajne tudi v župniščih največkrat prazne.

Krog. Že več let imamo zadrugo. Vse je lepo šlo, zdaj so se pa odkrile neke nerednosti in dosedanjemu poslovodju Horvatu so zadrugo odvzeli in jo predali drugemu. Nekaj dolga je pri zadrugi in veliko zadrugarjev je odstopilo.

Srednja Bistrica. Stefanu Wagnerju, požrtvovalnemu širitelju »Slovenskega gospodarja«, je umrl sinček Štefek. Njegov pogreb je dokazal, da uživa Wagnerjeva rodbina ugled. Zalujočim staršem naše sožalje!

Sv. Jurij. Pri nas ljudje ne pomnijo, da bi bilo toliko bolnikov, kakor to zimo. Skoraj vsaka hiša ima bolnika. Tu prehlad, tam gripa, pljučnica. Ta zima nam je ugrabila precej ljudi, posebno zdaj, ko gre h koncu, pobira rekordno. V nedeljo so zvonili najstarejšemu udu naše farne družine, 93letnemu Šober Ignaciju, ko so njegovo telo izročali materi zemlji. Komaj so se zvonovi umirili, že morajo na novo oznanjati smrt mladega dekleta. Micika je umrla, je šlo po župniji. In res, poslovila se je od sveta 18letna Micika Janič, ki je bolehalo že od adventa. Zdravniška pomoč doma, bolnica in skrbna domača pažnja ji niso mogla vrniti tako zaželjenega zdravja. Bila je pridna in vavahno dekle ter izvrstna cerkvena pevka. Da je bila nad vse priljubljen je pokazal njen slovesen pogreb v sredo predpoldan. Ogromna množica ljudi jo je spremljala od doma do kapele v Nuskovi, kjer je bila pogrebna sv. maša. Po maši se je vil spreved naprej tja do groba. Pri maši ji je pel domači cerkveni zbor. Belo oblečena dekleta so nosile njene zemeljske ostanke k večnemu počitku. Lepi in mnogoštevilni venci so pričali o njeni priljubljenosti med nami. Redko oko je ostalo suho in redko srce hladno. Bog daj mir njeni duši! Žalostni družini naše sožalje! — Hotelir Faflek iz Sobote je prodal gostilno s pripadajočo zemljo v Rogaševcih. Kupil jo je po čudni poti evangeličan Škraban iz Bodonec. Gostlin je pri nas dovolj in ljudje si izbirajo po svojem okusu.

Zamenjam dobro vino za rezan les, vinogradno kolje in suha bukova drva. Gulišek, Maribor, Razlagova 25.

Vsem krajevnim Kmečkim zvezam.

Dobro leto je preteklo, ko se je ustanovila Kmečka zveza v zadovoljstvo vsega kmečkega ljudstva. Kratka doba je to, prekratka, da bi se mogli izpeljati vsi ti isti načrti, ki so bili pri ustanovitvi postavljeni. Zastavljen pa je odločen korak v marsikatero pereče vprašanje.

O vsem dosežanjem delu bo glavni odbor podal poročilo na prvem rednem občnem zboru, ki se bo vršil v nedeljo, dne 7. marca ob 10. uri dopoldne v frančiškanski dvorani v Ljubljani z dnevnim redom: 1. Otvoritev in čitanje zapisnika; 2. poročilo predsedstva; 3. volitev odbora in revizorjev; 4. sprememba pravil; 5. določitev članarine; 6. slučajnosti.

Občni zbor sestavljajo vsi člani glavnega odbora, načelniki in tajniki okrajnih in okrožnih odborov ter delegati krajevnih edinic. Ker imajo krajevne edince pravico poslati na vsakih začetih 50 članov po enega delegata, opozarjamo, da čimprej ugotovijo število članstva in sporočijo to glavnemu odboru. Za vsakega delegata bo glavni odbor poslal vstopnico, s katero se bodo pri vstopu v dvorano izkazali. Vstopnice morajo biti opremljene s podpisom in štampiljko krajevne edince.

Da se bo mogel občni zbor v redu izvršiti, imajo dostop samo gori omenjene osebe. Bodite točni in pripravite se dobro.

Takoj po občnem zboru, nekako ob pol 12. uri, se bo vršilo v istem prostoru kmečko zborovanje. Govorili bodo trije kmečki možje, borci za pravice svojega stanu. Na to zborovanje naj vas pride čim več! Obvestite članstvo o tem in poskrbite, da bo udeležba obilna. Pokazati moramo, da smo močna stanovska organizacija in da smo tudi pripravljeni delati v njej za dobrobit svojega stanu.

Zaprosili smo za četrtinsko vožnjo, ki nam je bila dovoljena.

Kmečki pozdrav!

Brodar Janez, l. r., načelnik.

Hudim pečem. Ko se je jelo daniti, je začutil lakoto. Vrnil se je v svojo votlino in hlastno pojedel krajec kruha in hlebec sira. Potem je zopet dolgo sedel na robu in gledal v dol.

Kaj pa to?

Ali se tam ne plazijo ljudje?

Da, šest moških — sedem jih je, tudi ženska je med njimi. Kljub bistrim očem ni mogel spoznati, kdo da so. Previsoko gori je bil.

Gotovo iščejo njega. Prijeti ga hočejo.

Ha, tem dedcem bi bil lahko kos! Ko zajce bi jih nagnal. Ko bi jih le še več ne bilo v zasedi kje skritih! ...

Pazljivo jim je sledil in jih ni spustil iz oči. Videl je, ko so stopili k njegovi koči in se nekaj časa tam okoli motovili, potem so zlezli na drugi strani v hrib in ga od tam klicali na vse strani.

Ah, ti so mu pravi, ki mislijo, da je tako ob pamet, da se jim bo oglasil! Na to lahko dolgo čakajo!

Lezli so sem in tja, nazadnje pa so se podali na ono stran planine. Tu in tam je zažvižgal gams čuvaj in kakor sence so švignile bežeče trope na varno.

Popoldne so se biriči vrnili k Hudim pečem, nekaj časa so še stikali okoli, proti večeru pa so se podali v dolino.

Grofov jagar je ostal nekaj dni v votlini in si ni upal iz nje. Tedaj pa se je vreme sprevrglo. Mrzel sever je zapihal, nebo so pokrili sivi oblaki. Jelo je

deževati, ponoči pa se je usul sneg, tretji dan pa je bila planina že vsa bela.

Za jagra je bilo nevarno. Jesti skoraj ni imel več kaj, pa tudi drugače mu je bilo za zimo in sneg marsičesa treba. Ako bi sneg do kraja zapadel, bi mu ostala edino še pot na Šmarje in Kaplo odprta. Preživeti bi se še mogel, ko bi šel na strel. Toda razen gamsov tu gori ni bilo bogve kaj zverine. Gamse pa je imel preveč rad, in rajši, ko da bi katera teh ustrelil, bi bil od glada umrl ...

Ali ni bilo najbolj pametno: pot pod noge pa hajd čez mejo? Danes še more, jutri morda že ne bo mogel več. Tam za mejo se mu ni bati biričev. Tam v kakem mestu, kakor jih je že pri cirkusu nekda spoznal, bo našel pozabo in mir ...

Toda če gre, mora za zmeraj zapustiti svoje gamse, ki so mu ljubši kakor ljudje, in zapustiti mora svojo planino, ki je njegova ... Tega ne more, saj brez teh mu ni veselja več na svetu, ne veselja, ne obstanka ...

Ali res ni drugega kaj?

Tedaj se je nečesa spomnil. Kmetu Visočniku na Lužah je nekoč rešil dva junčka iz skalovja; tedaj mu je ta dejal, da mu bo dobroto povrnil, kadar bo kdaj mogel. K Visočniku pojde, ta ga bo vzel čez zimo, posebno še, če mu za to plača. Denarja ima grofov jagar, da, in plača lahko. Saj se tudi z ničimer laže ne ubraniš izdajstva kakor z denarjem.

(Dalje sledi.)

Čezgigli Nemci 210 km. V Združenih amer. državah vozijo električni vlaki z brzino 197 km, v Italiji 170 km.

Vrtince brez trnov

Skoraj vsaki drugi vrtnar ima strast, da bi gojil nenavadne vrste vrtnic. Poskusi, ki jih vršijo, so čisto naravnost sanjaški in uspeh predstavljajo večinoma enkratno izrednost.

Tako poročajo, da je nekemu vrtnarju iz Attice v državi New York, posrečilo vzgojiti vrtnico, o kateri so sanjali že premnogi vrtnarji: vrtnico brez trnov. Tri leta se je mučil s poskusi, sedaj pa je le mogel razstaviti grm, ki ne zbada. Leta tem edinem grmu je mož pobral že tri sto vrtnic brez trnov.